

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Teplárna Liberec, a.s.,** se sídlem Dr. Milady Horákové 641/34a, Liberec IV-Perštýn, zast. Mgr. Martinem Pecklem, advokátem se sídlem Italská 753/27, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje,** se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2015, č. j. OÚPSŘ 48/2016-330-rozh., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 2. 5. 2017, č. j. 59 A 49/2016 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále také „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí Krajského úřadu pro Liberecký kraj (dále také „žalovaný“) ze dne 18. 3. 2015, č. j. OÚPSŘ 48/2016-330-rozh.

[2] Rozhodnutím žalovaného, vydaného jako odvolacím správním orgánem, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti dvěma rozhodnutím Magistrátu města Liberec, Odboru stavební úřad (dále také „stavební úřad“), a to proti rozhodnutí ze dne 10. 12. 2015, č. j. SURR/7130/168194/15-Po, kterým bylo k žádosti Společenství vlastníků Malátova 429, 430, IČ 27273652, Malátova č. p. 429, 460 01 Liberec XIII - Nové Pavlovice (dále jen „stavebník“), vydáno stavební povolení na stavbu: „realizace kotelny v bytovém domě č.p. x a x, L. – S. P., ulice M.“ na pozemku parc. č. x a x v k. ú. S. P., a proti rozhodnutí ze dne 15. 12. 2015, č. j. SURR/7130/168194/15-Po, o opravě zřejmých nesprávností, kterým byl opraven ve výroku předchozího rozhodnutí (stavebního povolení) nesprávně uvedený rozměr otvoru pro vedení technického zařízení a potrubí.

Obě tato rozhodnutí stavebního úřadu, tedy jak stavební povolení, tak rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností, byla žalovaným potvrzena.

[3] Následně stěžovatelka podala správní žalobu proti potvrzujícímu rozhodnutí žalovaného, kterou krajský soud kasační stížností napadeným rozsudkem zamítl. Krajský soud k podané žalobě podotkl, že problematikou změny způsobu vytápění a odpojování bytových domů od SZTE (soustava zásobování tepelnou energií v Liberci) se již opakovaně zabýval a nevidí důvod pro odchýlení se od svých závěrů přezkoumaných Nejvyšším správním soudem.

[4] Z odůvodnění rozsudku krajského soudu je patrné, že nebyla shledána nezákonnost vydaného stavebního povolení nepřihlédnutím k některým námitkám žalobkyně učiněným ve stavebním řízení. Žalobkyně se totiž námitkami mimo jiné dovolávala ochrany svého vlastnického práva k SZTE jako k celku v důsledku nezachování odměn jí plynoucích za dodanou energii, dále poukazovala na rozpor povolované stavby s konkrétními právními předpisy a na technické problémy, které jí v důsledku povolení stavby vzniknou. Veškeré námitky učiněné žalobkyní ve stavebním řízení však byly stavebním úřadem (následně i žalovaným jako odvolacím orgánem) posuzovány s ohledem na její specifické postavení ve stavebním řízení, neboť nebyla stavebníkem, ani jí stavební povolení nebylo adresováno. Ve stavebním řízení tak bylo žalobkyni umožněno vznášet námitky pouze omezeně dle § 114 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a to jen takové, kterými by poukázala na přímé dotčení svých práv odpovídajících věcnému břemenu za účelem přístupu ke svému rozvodnému tepelnému zařízení v domě, svých vlastnických práv, respektive hmotných práv plynoucích ze zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“). S námitkami vznesenými žalobkyní ve stavebním řízení i v řízení odvolacím se dle názoru krajského soudu stavební úřad i žalovaný odpovídajícím způsobem vypořádaly v souladu s výkladem § 114 odst. 1 stavebního zákona, neboť krajský soud rovněž shledal u žalobkyně pouze omezenou možnost podávat námitky ve stavebním řízení.

[5] Poté krajský soud zdůvodnil, proč nepřisvědčil obecné námitce žalobkyně o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro jeho nedostatečné odůvodnění, a přistoupil k jednotlivým žalobním bodům. V prvé řadě nepřisvědčil žalobkyni v názoru, že by vydané stavební povolení bylo v rozporu se zákonem č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), neboť jednak její námitky v tomto směru učiněné (ve stavebním řízení i v řízení odvolacím) byly nad rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona a jednak ani nemohla být vydáním stavebního povolení zkrácena na právu na příznivé životní prostředí, neboť takové právo právnické osobě nenáleží. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala nesoulad povolované změny vytápění s územní energetickou koncepcí, jak stanoví § 77 energetického zákona, čemuž krajský soud stejně jako žalovaný a stavební úřad nepřisvědčil. Dle názoru krajského soudu není vytápění objektu tepelnými čerpadly (a zároveň odpojení od SZTE) v rozporu s územní energetickou koncepcí, neboť tato koncepce obsahuje pouze určitá doporučení v oblasti nakládání s energiemi, rozhodně nezakládá povinnost využití tepelné energie ze SZTE a tomu odpovídající právo žalobkyně jako vlastníka SZTE dodávat

tepelnou energii. Vytápění tepelnými čerpadly není zařazeno mezi nepřípustné formy vytápění a je ekologicky přijatelné.

[6] Ve třetím žalobním bodu žalobkyně tvrdila nezákonný procesní postup při vydání stavebního povolení, neboť stavebnímu řízení mělo předcházet územní řízení. Krajský soud námitku neprovedení územního řízení nesdílí, neboť žalobkyně konkrétně netvrdila, v čem se tento postup negativně promítl do jejího právního postavení, respektive v žalobě neuvedla, jaké konkrétní námitky by bývala s úspěchem mohla vznést pouze v územním řízení a ve stavebním řízení se jimi prvoinstanční správní orgán odmítal zabývat. Konečně v posledním žalobním bodu krajský soud vyjádřil nesouhlas s názorem žalobkyně ohledně porušení jejích procesních práv a odkázal na již vymezené postavení žalobkyně ve stavebním řízení a tím determinovanou možností vznášet námitky (viz § 114 odst. 1 stavebního zákona), která platí obdobně pro odvolací řízení. Navíc krajský soud oproti žalobkyni konstatoval souhlas s postupem žalovaného jako odvolacího správního orgánu, který si nevyžádal v rozporu s § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), potvrzení nebo změnu odvoláním napadeného závazného stanoviska od nadřízeného správního orgánu, který závazné stanovisko vydal. Odvolací námitky žalobkyně proti závazným stanoviskům totiž nesměřovaly k ochraně jejích věcných práv, zásah do těchto práv žalobkyně s vydáním závazných stanovisek nespojila. Krajský soud uzavřel, že tato žalobkyní tvrzená nezákonnost odvolacího řízení nemůže mít žádný dopad do její právní sféry, což dovozuje i citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu. Závěrem krajský soud podotkl, že k odpojení daného objektu od SZTE ve vlastnictví žalobkyně nedochází přímo a jedině rozhodnutím správních orgánů, ale že vztah mezi stavebníkem a žalobkyní byl vztahem soukromoprávním založeným příslušnou smlouvou, který může být zákonným způsobem ukončen. Ani případné nepovolení změny způsobu vytápění ve stavebním řízení neznamená automatickou obnovu dodávky tepelné energie ze SZTE a tudíž zamezení negativních vlivů, které žalobkyně zdůrazňuje.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Včasně podanou kasační stížností stěžovatelka napadá již zmiňovaný rozsudek krajského soudu, a to z důvodu jeho nezákonnosti (1), které se měl krajský soud dopustit nesprávným posouzením právních otázek, z důvodu vad řízení (2) a z důvodu nepřezkoumatelnosti (3). Každou z těchto tří skupin stížnostních důvodů stěžovatelka dále rozvádí následovně.

[8] Nezákonnosti (1) se měl krajský soud dopustit tím, že žalobní námitky žalobkyně posuzoval s ohledem na její specifické postavení v řízení před správními orgány tak, že se stejně jako prvoinstanční orgán (stavební úřad) s námitkami žalobkyně nevypořádal a stavební povolení je tak ponecháno v rozporu s právními předpisy. Žalobkyně zdůrazňuje, že nezákonným stavebním povolením potvrzeným žalovaným je zkrácena na svých hmotných a procesních právech. Krajský soud dle stěžovatelky rovněž nepřihlédl ke skutečnosti, že SZTE je dle energetického zákona provozována ve veřejném zájmu a tedy, že ve správním řízení byla porušena zásada uvedená v § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého...“*správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem*“. Další nezákonností, pro kterou měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit, byla skutečnost,

že stavební povolení bylo vydáno v rozporu s územní energetickou koncepcí Statutárního města Liberce (dále jen „územní energetická koncepce“). Stěžovatelka jako další důvod nezákonnosti uvádí neprovedení územního řízení před řízením stavebním, kdy právě v územním řízení bylo možné a nutné zkoumat dopad odpojení bytového domu od SZTE, čímž se ve stavebním řízení prvoinstanční správní orgán odmítl zabývat. Konečně stěžovatelka vyjádřila nesouhlas s postupem žalovaného v odvolacím řízení, neboť žalovaný si měl dle názoru stěžovatelky vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska dle postupu předvídaného § 149 odst. 4 správního řádu, čemuž ani krajský soud nepřisvědčil, a touto nezákonností je tak zatížen i rozsudek krajského soudu.

[9] Stěžovatelka dále namítá vadu řízení (2) před správními orgány, které se dopustil jak žalovaný, tak prvoinstanční správní orgán, tím, že stavebníkem nebyla řádně prokázána ekonomická nepřijatelnost zásobování teplem ze SZTE a správní orgány tyto výpočty následně neprověřily. Stěžovatelka poukazuje na rozpor vydaného stavebního povolení s tehdejším zněním ust. § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší.

[10] Nepřezkoumatelnost (3) rozsudku krajského soudu stěžovatelka shledává v neprovedení jí navrhovaného důkazu - posudku k dopadům odpojení objektů v lokalitě Liberec - Františkov, včetně přílohy - stanoviska k enviromentálním dopadům. Nepřezkoumatelnost lze dle stěžovatelky také zjistit ze skutečnosti, že krajský soud se nevyjádřil k argumentační rozpornosti v odůvodnění rozhodnutí žalovaného ohledně souladu stavby s veřejným zájmem a posuzování provozuschopnosti SZTE.

III. Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti, neboť se plně ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Žalovaný uvádí, že jako odvolací správní orgán postupoval plně v souladu s příslušnými právními předpisy při dodržování zásad správního řízení. Žalobkyní namítaná pochybení neshledal ani v postupu stavebního úřadu při vydání stavebního povolení. Žalovaný rozsudek krajského soudu považuje za správný a řádně odůvodněný, opírající se o logické závěry.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Před uvedením vlastního právního hodnocení je nezbytné podotknout, že na veškeré stížnostní námitky, které jsou v kasační stížnosti uvedeny, Nejvyšší správní soud právní hodnocení opakovaně podával. Vzhledem k již stávající judikatuře Nejvyššího správního soudu v totožných právních otázkách položených stěžovatelkou ve skutkově téměř totožných věcech zdejšímu soudu po řádném zjištění stížnostních důvodů této konkrétní stížnosti

nezbývá než sdělit, že není relevantního důvodu pro odchýlení se od stávající rozhodovací praxe.

IV. a) Námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[14] Nejdříve se kasační soud vyjádří k námitkám nepřezkoumatelnosti (3) napadeného rozsudku, neboť k nepřezkoumatelnosti je třeba přihlížet z úřední povinnosti. Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu z důvodu neprovedení jí navrženého důkazu, a to výše uvedeného odborného posudku. Kasační soud však z odůvodnění rozsudku zjistil, že předmětný posudek byl krajskému soudu znám, a to díky skutečnosti, že mu jej žalobkyně v obdobných řízeních opakovaně předkládá. Odborným posudkem žalobkyně chtěla dokazovat, že povolením stavby dojde k dotčení vlastnického práva k SZTE, a to k dopadům na SZTE jako celek (např. snížení účinnosti a provozuschopnosti SZTE, technické problémy). Žalobkyně však netvrdila konkrétní ohrožení svého zařízení v bytovém domě, v němž se stavba kotelny povolovala, či ohrožení přístupu k němu a jak konkrétně jí povolovaná stavba zamezí užívat SZTE. Není tedy pravdou, že by o existenci odborného posudku krajský soud vůbec nevěděl, jen ho dle názoru krajského soudu nebylo třeba. Odborný posudek měl dokazovat pouze skutečnosti, které nejsou pro vydání stavebního povolení relevantní, respektive které by nebyly s to ohrozit zákonnost vydaného stavebního povolení. S tímto postupem krajského se kasační soud ztotožňuje a nepřezkoumatelnost rozsudku neprovedením žalobkyní navrhovaného důkazu neshledává.

[15] Kasační soud rovněž nepřezkoumatelnost neshledává ve skutečnosti, že krajský soud se výslovně nevyjádřil k žalobkyní namítané rozpornosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně souladu stavby s veřejným zájmem a posouzení provozuschopnosti SZTE. Vzhledem k tomu, že krajský soud žalobu věcně projednal a s napadeným rozhodnutím se ztotožnil, je zřejmé, že rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné neshledal, a ani jej jako nepřezkoumatelné dle názoru kasačního soudu shledat neměl. Souladnost stavby s veřejným zájmem je prověřena závaznými stanovisky dotčených orgánů, které jsou k tomu určeny. Tvrzení žalovaného, že souladnost stavby s veřejným zájmem stavební úřad sám materiálně posuzovat nemohl a odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém je uvedeno, že žalovaný (jako odvolací správní orgán) neshledává nesoulad s veřejným zájmem, rozporné nejsou. Soulad stavby s veřejným zájmem posuzovaly konkrétní dotčené orgány uvedené v odůvodněních, nikoliv stavební úřad ani žalovaný, které jsou těmito závaznými stanovisky vázány, a proto jim ani nezbylo než konstatovat to, co je obsahem závazných stanovisek. Rozporné není ani tvrzení žalovaného, že k posouzení provozuschopnosti SZTE není ani on ani stavební úřad příslušný a přitom v odůvodnění rozhodnutí žalovaného je uvedeno, že stavba byla ve stavebním řízení posuzována s ohledem na dopady na své okolí, tj. včetně technických a ekonomických dopadů na SZTE. Žalovaný stejně jako stavební úřad dospěl k závěru, že námitka posuzování provozuschopnosti SZTE jde nad rámec zákonného ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona, tedy jde o námitku, ke které nemusí ve stavebním řízení správní orgán přihlížet. Je sice pravdou, že slovní spojení „*s ohledem*“ na nějakou skutečnost logicky znamená, že nějaká skutečnost byla zjištěna a je z ní vycházeno, nikoliv to, že po jejím zjištění z ní vycházeno nebude, nicméně v odůvodnění napadeného rozhodnutí je jasně patrné, proč tato námitka nebyla shledána jako relevantní. Navíc samotné povolení

stavby kotelny nemá ekonomický dopad na SZTE, ten má až odpojení odběratele, což vyplývá i z odůvodnění rozsudku krajského soudu.

IV. b) Námitky nezákonnosti napadeného rozsudku

[16] Stěžovatelka namítá nezákonnost rozsudku krajského soudu z důvodů, že krajský soud (shodně jako správní orgány) stěžovatelce přiznal pouze omezenou možnost vznášet námitky ve stavebním řízení i v odvolacím řízení a stejně tak přistupoval i k námitkám obsaženým ve správní žalobě, čímž se dle stěžovatelky dopustil nezákonnosti. Kasační soud stěžovatelce nemůže přisvědčit, neboť k postavení stěžovatelky ve stavebním i v odvolacím řízení se krajský soud v odůvodnění svého rozsudku jasně vyjádřil, a sice že stěžovatelka je dle § 114 odst. 1 stavebního zákona oprávněna vznášet jen ty námitky, kterými poukáže na přímé dotčení svých práv - práv odpovídajících zákonnému věcnému břemenu za účelem přístupu ke svému rozvodnému tepelnému zařízení v domě, svých vlastnických práv, resp. hmotných práv plynoucích z energetického zákona. S takto vymezeným účastenstvím stěžovatelky v obdobných stavebních řízeních, jichž se účastnila, vyjádřil souhlas i Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, konkrétně např. v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011 - 159.

[17] Další stěžovatelkou namítanou nezákonností je skutečnost, že rozhodnutí správních orgánů je v rozporu s veřejným zájmem, čímž nebyla dodržena zásada správního řízení obsažená v § 2 odst. 4 správního řádu. SZTE je totiž dle příslušných ustanovení energetického zákona provozována ve veřejném zájmu. Dopad schvalované stavby na SZTE stavební úřad ani žalovaný nezkoumaly a na ochranu veřejného zájmu tak rezignovaly, což dle názoru stěžovatelky krajský soud jen aproboval. Kasační soud je odlišného názoru. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu lze vyčíst, že ochrana veřejného zájmu byla zajištěna ve spolupráci s dotčenými správními orgány, jejichž závazná stanoviska jsou obsahem správního spisu. Dopady povolované stavby na SZTE byly z hlediska veřejného zájmu posouzeny právě těmito dotčenými orgány. Nejvyšší správní soud se shoduje s názorem obsaženým v odůvodnění rozsudku, že negativní dopady na SZTE nenastanou vydáním stavebního povolení, ale až soukromoprávním aktem stavebníka, kterým změní dodavatele energie. Příčina možných negativních dopadů na SZTE je soukromoprávní a leží zcela mimo působnost stavebního úřadu a nemůže být okolností rozhodnou pro nevydání stavebního povolení. Správní orgány nepochybily, jestliže ke stěžovatelkou namítaným především ekonomickým dopadům na SZTE nepřihlédly. K tomu kasační soud dodává, že zákonodárce větou *„soustava zásobování tepelnou energií je zřizována a provozována ve veřejném zájmu“* [§ 2 odst. 2 písm. c) bodu 14. energetického zákona] určitě nemyslel na prosperitu konkrétního soukromoprávního subjektu, v tomto případě stěžovatelky. Nadto skutečnost, že stěžovatelka provozuje SZTE dle energetického zákona ve veřejném zájmu a že SZTE je šetrným systémem dodávek tepelné energie v širší oblasti a pro více odběratelů, nedává stěžovatelce právo jako soukromé osobě a podnikateli s tepelnou energií osobovat si oproti jiným subjektům ochranu veřejných zájmů a oponovat stavebnímu záměru jiných soukromých osob z pozice ochránce veřejných zájmů, která mu nepřísluší (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 50/2015 - 36).

[18] Další námitka stěžovatelky směřuje na souladnost povolované stavby s územní energetickou koncepcí. Dle názoru stěžovatelky správní orgány nedostatečně posoudily a

náležitě neodůvodnily, zda a na základě jakých úvah a důkazů považují provedení příslušné stavby za souladné s územní energetickou koncepcí a nevypořádaly se s námitkami stěžovatelky směřujícími na zjevný rozpor stavby s touto koncepcí. Pochybení krajského soudu stěžovatelka shledává ve způsobu, jakým se vypořádal se souladností stavby s koncepcí, když krajský soud stejně jako správní orgány neshledal rozpor mezi územní energetickou koncepcí a povolovanou stavbou. Nejvyšší správní soud nemůže této stížnostní námitce přisvědčit, poněvadž jak žalovaný, tak krajský soud, řádně zdůvodnily souladnost povolované stavby s územní energetickou koncepcí, navzdory skutečnosti, že jde o další z námitek stěžovatelky jdoucí nad rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že územní energetická koncepce pro danou oblast nezakazuje jiné zdroje tepla než je centrální zdroj SZTE, a povolovaná stavba tedy není v rozporu s územní energetickou koncepcí. Krajský soud navíc dovodil, že z této koncepce neplyne žádná obecná povinnost využívat v dosahu SZTE jedině tohoto zdroje a tomu odpovídající právo stěžovatelky dodávat do předmětného bytového domu energii. Kasační soud pokládá tato zdůvodnění týkající se souladu povolované stavby s územní energetickou koncepcí za dostatečná. Územní energetická koncepce má navíc ze své podstaty doporučující, nikoliv absolutně závazný charakter, čemuž mimo jiné odpovídají i jazykové formulace v ní obsažené.

[19] Stěžovatelka rovněž brojí proti postupu správních orgánů v souvislosti se stavebním řízením, neboť má za to, že stavebnímu řízení mělo předcházet řízení územní. Stěžovatelka je názoru, že v neuskutečněném územním řízení, jehož neprovedení je v rozporu se zákonem (konkrétně s § 81 stavebního zákona), by právě mohly být zkoumány dopady odpojení bytového domu od SZTE. Výsledek tohoto zkoumání nelze předjímat, protože územní řízení neproběhlo, ačkoliv proběhnout mělo. Dle názoru stěžovatelky krajský soud se v odůvodnění rozsudku prakticky vůbec nevyjádřil k porušení stavebního zákona správními orgány neprovedením územního řízení, což stěžovatelka shledává jako další důvod nezákonnosti soudního přezkumu. Kasační soud tuto námitku posoudil a dospěl k jednoznačnému závěru, že je nedůvodná. Argumentace provedená krajským soudem, že námitku nesprávného procesního postupu žalobkyně nespojila s konkrétním tvrzením o tom, jak se tento postup negativně dotkl jejího právního postavení, je zcela namístě. Zároveň nelze přisvědčit stěžovatelce, že by neprovedení územního řízení bylo v rozporu se stavebním zákonem, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že stavba kotelny byla posuzována jako stavební úprava definovaná § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, která nevyžaduje rozhodnutí o změně stavby ani územní souhlas a nelze ji tedy projednávat v územním řízení. Navíc předmětem stavebního řízení byly stavební úpravy pro vybudování kotelny, nikoliv odpojení od SZTE. Nelze tedy předpokládat, že by předmět územního řízení byl odlišný nebo širší od řízení stavebního, neboť jak již výše kasační soud uvedl, odpojení od SZTE je následkem soukromoprávního jednání, které předmětem řízení před správními orgány být ani nemůže.

[20] Konečně stěžovatelka shledává nezákonnost rozsudku krajského soudu v jeho právním názoru, že žalovaný jako odvolací správní orgán nebyl povinen postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu, tedy že nebyl povinen vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Kasační soud neshledal nezákonnost postupu žalovaného při vedení odvolacího řízení, neboť stěžovatelka nespojila svoje odvolací ani žalobní

námitky vůči závazným stanoviskům s konkrétními zásahy do jejích věcných práv, ostatně závazná stanoviska stěžovatelce žádné povinnosti nestanovila. Na tomto místě je vhodné upozornit, že žaloba proti správnímu rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. není prostředkem obecné kontroly zákonnosti rozhodnutí správních orgánů, ale slouží k napravení nezákonností na úkor konkrétních práv subjektů, vůči nimž je dané rozhodnutí závazné.

IV. c) Namítané vady předcházejícího řízení

[21] Stěžovatelka shledává vadu správních řízení (stavebního i odvolacího řízení) spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vadu měl krajský soud správní rozhodnutí zrušit. Stěžovatelka vadu řízení shledává v naprosto nedostatečném vypořádání se a nepřezkoumání splnění podmínky ekonomické nepřijatelnosti zásobování teplem ze SZTE. Stěžovatelka se dovolává znění § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší ve znění účinném v době vydání stavebního povolení s tím, že stavebník musel prokázat ekonomickou nepřijatelnost zásobování teplem ze SZTE a stavební úřad byl povinen výpočty stavebníka ověřit. Kasační soud odůvodňuje, že jde opět o námitku nad rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona, k níž správní orgány nemusí přihlížet. Navíc ochraně ovzduší bylo učiněno zadost vydáním závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší k povolované stavbě, které navíc ani nebylo třeba, neboť stavba kotelny není stacionárním zdrojem znečištění ve smyslu § 2 písm. e) zákona o ochraně ovzduší (viz odůvodnění rozhodnutí žalovaného). Stěžovatelka je právnickou osobou podnikající v oblasti energetiky a jednak není legitimována k ochraně ovzduší (na tomto úseku veřejné správy mají působnost dle § 27 zákona o ochraně ovzduší orgány ochrany ovzduší), jednak ani nemůže být jako podnikající právnická osoba zkrácena na právu na příznivé životní prostředí. Nejvyšší správní soud proto shledal tuto námitku jako nedůvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. O věci přitom rozhodl bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu